

De Haan zoekt Slory **door Ko van Geemert**

E. (Ezra) de Haan (1957) debuteerde in 1996 met de novelle *Vonk*. Daarna volgden een roman (1999) en twee dichtbundels (2003 en 2011).

In *Zoeken naar Slory* gaat de schrijver op zoek naar de dichter Michaël Slory – of misschien beter gezegd: naar het Suriname van Slory.

Michaël Slory werd op 4 augustus 1935 geboren. Hij ging in Nederland Spaans studeren en publiceerde drie bundels met overwegend politiek getinte verzen bij uitgeverij Pegasus in Amsterdam. Hij keerde naar Suriname terug; daar verscheen in 1970 de bundel *Fraga mi wortoe (Laat mijn woorden klinken)*. Er volgden nog zeker twintig bundels, die Slory hoofdzakelijk zelf – op straat – aan de man probeerde te brengen. Hij wordt gezien als een van de belangrijkste Surinaamse dichters en ontving de Literatuurprijs van Suriname 1983-1985. In 1991 verscheen een grote bloemlezing uit zijn werk, *Ik zal zingen om de zon te laten opkomen*, in 2012 gevolgd door een tweede: *Torent een man hoog met zijn poëzie*.

Ezra de Haan gaat (voor de eerste keer) naar Suriname en laat zich door alles verrassen wat op zijn pad komt: ontmoetingen, gerechten, krantenartikelen, winkels, de natuur, reizen naar Nickerie, Coronie, het binnenland.

Net als je gaat denken: wanneer komt De Haan nu eindelijk eens met Slory op de proppen, we zijn dan al op bladzijde 157 van het 251 pagina's tellend verhaal, lijkt het er van te komen: 'Vandaag hoop ik Michaël Slory te ontmoeten.' De Haan is bij het gebouw van *de Ware Tijd*, waar Slory elke dag zijn krantje komt halen. Zo niet vandaag!

De Haan zet zijn zoektocht voort en krijgt hem, op pagina 196, aan de telefoon. Ze spreken de volgende dag af, op het Kerkplein.

In het hoofdstuk 'Slory is Suriname' doet De Haan verslag van het gesprek dat hij met Slory had. Michaël Slory: 'Ik zat acht jaar in Amsterdam. Daar had ik een vriendin. Ik zit hier al veertig jaar en ik heb nog steeds geen vriendin. Dan denk je: ik ben het niet ontgroeid, ik ben het gaan vermijden. Het is een schande dat ik als zwarte jongen in Holland een vriendin had, en ik als zwarte man in eigen land niet eens een vriendin heb kunnen vinden op grond van het feit dat ik niet tot de NPS behoor.'

Een nogal wonderlijke redenering. En De Haans algemene conclusie over Slory is ook niet mis: 'Eigenlijk is hij gewoon oud en der dagen zat. Keer op keer, en ook nu weer, gebruikt hij al zijn tijd en dus ook die van degene met wie hij praat, om te fulmineren tegen alles en iedereen die hem in zijn leven heeft dwarsgezeten. En zo verprutst hij ook de kansen die zich wel aandienen.' Uiteraard staat dit los van de kwaliteit van zijn poëzie.

Ezra de Haan vertrekt daarna weer uit Paramaribo en rijdt naar het vliegveld: 'Statige oude houten huizen flitsen aan mijn oog voorbij, het overdadige groen, de schitterende mensen met hun vertraagde pas. Ik ga dit land missen en zijn krankzinnige diversiteit. Je komt hier de hele wereld tegen, de wereld die Michaël Slory in zijn gedichten stopte. Zijn oeuvre is een ode aan het leven, net zoals Suriname dat is.'

Een mooi en onderhoudend boek voor iedereen die Suriname én Slory een warm hart toedraagt. Bevat een Bibliografie en een Personenregister.

E. de Haan, *Zoeken naar Slory. Een reis door verrassend Suriname*

Uitgeverij In de Knipscheer, 2014

280 pagina's, € 19,50

ISBN 978-90-6265-860-2

Bron: Parbode. Surinaams Magazine, januari 2015, jaargang 9, nr. 105